

בעלה התחתן עם הדיילת, והם חיים באושר עד היום הזה. ואני מוכנה להישבע לכם שהבעל אפילו לא שם עין על דיילות אחרות. לא הרבה, בכל אופן. כמו בכל מילהמה ממושכת, גם בזו מנצה לפעמים צד אחד, לפעמים השני. בשעתו, הפעילו נשות הקברניטים לחץ עצום על אל"על, הצליחו להשיג שצוותות המטוסים לא יהיו קבועים, אלא יוחלפו במחזוריות. אלא שהיה זה ניצחון עקר למדי: אנשי

שתי הדיילות בהריון -

מטייסים נשואים -

סירבו לעשות הפלה

בין חברי הצוות - הגברים שבהם, אני מתכוונת - לא מגיע עד שיתוף במאהבות. אחרי הכל, דיסטנץ מסויים חיוני למיש"מת.

בניגוד לישראלים שבין הטייסים, שאפילו אם הם טייסים, הם עדיין ישראלים - יש עדיין כמה ג'נטלמנים אמיתיים ליד הגה מטוסי אל"על. כמו הקפטן שמוצאו מארץ אנגלו-סקסית מסויימת. קפטן זה לא השתחרר עד היום ממיבטאו האופייני ומנימוסיו: בסיום כל מיפגש רומנטי, פונה האביר אל העלמה,

הצוותות הצליחו לסדר לעצמם את המחזוריות - בצורה רצויה להם, ולדברי משמיצים, הגיעו לבסוף גם הצוותות עצמם למסקנה שסידור זה נוח יותר - בייחוד כאשר קברניט רוצה למשל להיפטר מדיילת, להחליפה בתורנית חדשה.

בקרב אחר, ניצחו הצוותות, היה זה כאשר הקברניטים התלוננו על הרמה הנמוכה של בתיהמלון שבהם הם שוכנו. הנהלת החברה קיבלה את הטענה, הסכימה להעביר את הקברניטים לבתימלון משר בחים יותר.

השוכנת נינוחה ושבעה במיטה, ואומר לה, בעוד הוא רוכס את מכנסיו: "תודה רבה. היה טוב מאוד. תודה רבה." התודה רבה הוא הפך לבדיחת החבריה. הטייסים - כמו פועלי בניין וחיילים - אינם מחוסנים כמו כן בפני חיידק האהבה. מדי פעם, מסתיים קשר, שהתחיל בהיסח'דעת כרומן מקרי - באהבה גדולה ובוערת, המסתיימת בגירושין ונישואין. מפורסם באר"על סיפורם של הטייס והדיילת שזכו לתואר רומיאו ויוליה. הקפטן היה צעיר, נשוי ואב לשני ילדים, כאשר התאהב בדיילת שלו. שנים ארוכות סירבה אשתו לתת לו גט. כאשר הסכימה, היה זה במחיר יקר: בית בשכונת פאר.

הטייס שילם את המחיר, זכה בגט, התחתן עם הדיילת, בנה לה ולו בית חדש. מאחר שהדיילת לא יכלה ללדת, הם אימצו לעצמם שני ילדים, ובאר"על סרענים שזוהי האהבה הגדולה ביותר של החברה.

"לא בלי הצוות", הכריזו הקברניטים, בהדגישם את חשיבות הדמוקרטיה לעבודה היעילה. אבל אותם משמיצים שלי סועד נים, שמה שעניין את הקברניטים היתה פחות הדמוקרטיה, יותר הדיילות. כדוגמה לדמוקרטיה, מזכירים לי המש"מיצים את הסיפור, שזכה להתפרסם בחוגי החברה, על אותה דיילת חניניה, צברית מכף רגל ועד ראש, שפגשה את הקפטן שלה בבוקר, בחדרה-אוכל של המלון, לאחר שבילתה איתו לילה סוער.

"בוקר טוב, משה" הייכה אליו באהבה, והצטרפה לשולחן הצוות. "במיטה תקראי לי משה" היתה תשובת האביר. "כאן תקראי לי קפטן". בכלל, לא הייתי אומרת על הקברניטים שלנו שהם שיא המאהבים. מבחינה כללית, אני מתכוונת. בלי שום רמזים לצד המיקר-צועי בדרך כלל, הם לא פורנים גדולים במיוחד. כשקצין, אפילו קפטן בעל משר כורת אסטרטגיה של קרוב ל-20 אלף ל"י לחודש, יוצא לבלות עם דיילת, שמש"כורתה היא פחות מעשירית מסכורתו - הם מתחלקים תמיד בהוצאות.

סיפור יותר מסובך התרחש עם קברניט אחר, יליד ארץ מסויימת באפ"ריקה, נשוי ואב לשלושה ילדים. במשך כמה שנים ניהל האישי, חתיך ידוע באר"על, רומן אדוק מאוד עם דיילת מסויימת. עם השנים, עזבה אשתו את הבית, והטייס חי יחד עם אהובתו.

היה זה רומן רציני מאוד, אבל הוא הגיע לקיצו אחרי תשע שנים. כאשר כל הבטחותיו של הטייס להתגרש מאשתו

אבל אם הם לא בזבזנים - הם גם לא קמצנים. מה שנכון נכון, הם פשוט בסדר. למשל, מן המפורסמות היא באר"על, שהמ"תנה הקלאסית שמעניק קצין לדיילת אהור בתו היא מצית דנהייל יקר. דיילת המציתה לעצמה סיגרטה במצית כזה, מציגה תעודת זהות מסויימת. אל תסיקו מזה, שכל דיילת שיש לה מצית דנהייל - יש לה קברניט מאהב. יש דיילות שקיבלו את זה כמתנה מאבא שלהן, אמא שלהן, או סתם מצאו אותו ברחוב, אני יודעת.

מחליפה שיחה נעימה עם אהוב-ליבה, הסיפורים הידועים, בדבר הדיילות שהיו מבלות את הטיסה על ברכי הטייס, הפכו לנחלת העבר. שינוי אחר, רציני יותר, הוא ההתחרות החריפה שקמה לטייסים בתקופה האחרונה מצד אנשי-הביטחון, המלווים כל עטוס. צעירים אלה - נמרים רציניים אחד אחד, ממיטב השמנת של יוצאי היחידות הנבחרות ביותר של צה"ל - מועדפים על-ידי הדיילות הצעירות על פני הקברניטים. עוצב אולי לראות כיצד ירדו השלכים מכיסאותיהם, אבל עובדה.

יכול היה לשכוח. תוך זמן קצר הוא פיתח רומן עם דיילת חדשה - שדמתה דמיון מפתיע לקודמתה, גם אם היתה צעירה ממנה בעשר שנים.

מנבים חדשים, זמירות חדשות. המצב הביטחוני החדש גרם גם לשינוי מעמדם בחיי-האהבה של צוותות הטייס. קודם כל, הרומנים הקצרים, של טיסה או שניים, מתו. טיסה היום, במטוסי אל"על, איננה יותר עניין חברתי נעים בשביל

מה שמסתמן היום, זו חלוקת עבודה טבעית. פחות או יותר: הטייסים, שהם בדרך הטבע מבוגרים יותר - זוכים בדיילות המבוגרות יותר. אנשי הביטחון, כולם בשנות העשרים המוקדמות שלהם - זוכים בכל המישלוחים החדשים. חלוקת-עבודה זו התגלתה למינחה את הדעת. הקברניטים, ככלל, השלימו עם הנזקים הבלתי-ימנעים של הסירור הערבי, וחיים בשלוש-בית למופת עם אנשי-הביטחון, לא רק במטוס, שם זה מובן מאליו - אלא גם במלון, שם מתגוררים כולם. הם אפילו מושיטים יד עוזרת לאנשי-הביטחון, עוזרים להם לעדכן את הרשימות שלהם, בהן מופיעה, לצד שם הדיילת, הגדרה תמציתית של יחסה לענייני אהבה.

המלחמה האמיתית של

"אל"על" - מתנהלת בין

הדיילות לנשות הטייסים

הצוות, עיסוק שהצד המיקצועי שלו מתבצע באורח אוטומטי, ללא מאמצים מיוחדים. טיסה היום היא מיבצע צבאי מסובך ומדוקדק, כשכל חברי-צוות נמצא בדריכות עליונה כל רגע. תא הטייס חתום הרמטית, עברו הימים שדיילת היתה מתפנה מתפ"קידיה לעשר דקות, נכנסת לתא הטייס,

עלו בתוהו. הדיילת, פצצה ידועה, אורה את האומץ לחתוך, ניתקה את הרומן. להפתעת כולם, חזר הטייס אל אשתו, וגולד להם ילד שבייצרוו התחילו, לפי החשבון של הקברניט, עוד בזמן שהוא חי עם המאהבת. אבל את אהבתו הישנה, מסתבר, לא

עע עוברת חיים מפורסמת אחרת היא, שכל קצין, המנהל רומן עם דיילת, קונה אוטומטית הכל כפול בחו"ל. אחד לאשה, אחד לדיילת. יש לו שתי המידות - שלפעמים הן זהות - ובמכה אחת הוא פותר שתי בעיות. קציני אל"על הוגנים גם כשקורה פניצ'ר. דיילת אחת, שלא הספיקה לעשות הפלה בזמן, שחזרה זה עתה מביקור אצל אחותה בארץ ים-תיכונית מסויימת וזמכה ללידה - זוכה לכיסוי כספי מלא של כל ההוצאות מצד הקפטן שעשה לה את הילד. לא הייתה רוצה שתקבלו את הרושם שצוותות-האוויר של אל"על מגבילים את עצמם בלעדית לחוגם הסגור. לא צריך